

\$50,000,000

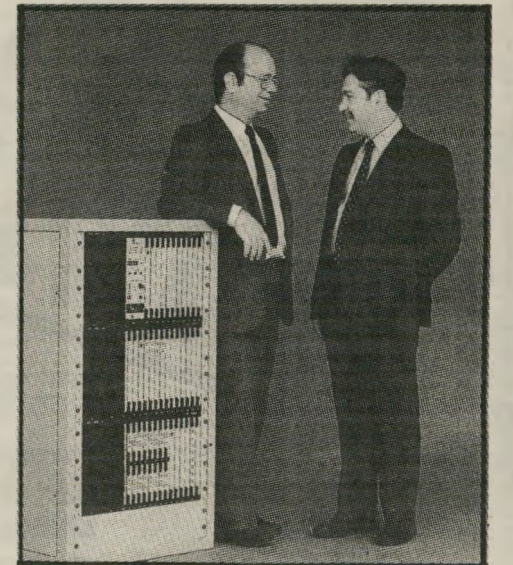
מאיר ליפשיץ

שימו מכשיר אלקטרוני חדיש לחלוטין, שרק עכשיו יצא לשוק, מול 4 מהנדסים מאותו תחום עיסוק, אך ממוצא לאומי ותפישה מנטאלית שונה, ותקבלו את התגובות הבאות: **האמריקאי ישאל מהן תכונותיו המיוחדות של המכשיר החדש.**

היפאני יתעניין לדעת איזה טכנולוגיות הוכנסו לתוכו. הגרמני ינסה לברר איך הוא בנוי ופועל. ואילו המהנדס הישראלי, הוא ירצה לברוק בראש ובראש שונה מה אפטר לשנות במכשיר החדש. מה ניתן להפיק ממנו **מעבר להוראות היצרן.**

כך מאפיין **מאיר ליפשיץ** מנכ"ל חברת E.C.I את המי יחדות של "המוח היהודי" כסוף שנות ה-80 של המאה ה-20. ליפשיץ אמר לדעת על מה הוא מדבר, שכן בין 470 עובדי החברה בניהולו צריכים להיות לא מעטים החושבים באותם מושגים, כדי להגיע למספר כן 8 הספרות הרשום למעלה — תחזית המכירות של החברה לשנת 1989.

ואפילו הדיוטות שכמונו, שאינם מברילים כלל בין כבל טלפון לחוט חשמל, שלא לדבר על ההבחנה בין מרכיבי אטלנטית ודיגיטלית, תופשים היטב את העניין כאשר מרוב בכסף מזומן. שבוע שעבר פורסמו נתוני החברה לששת החודשים הראשונים של השנה: 25 מיליון מכירות, 2.3 מיליון ירקקים מרשמים בקופות — כרוח נטו לאחר מס'הכנסה.

מנכ"ל מאיר ליפשיץ (משמאל) והעיון בפילוסופיה עיסוקי

עם סיפור הצלחה כזה לא מתווכחים אלא מנסים ללמוד ולהפיק לקחים (בייחוד שהם עצמם, עד לפני 3-4 שנים היו על הפנים). כולם הרי רוצים לעשות עסקים טובים ולהרוויח כמה שקלים נאים. אז ניקח את מי שעשה את זה, ובגדול, וניכנה עליו מודל.

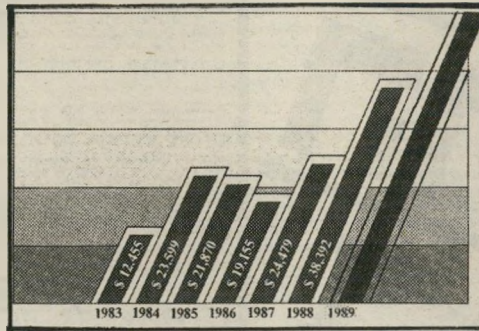
מחיל האוויר. ב-1970 רכשה אותה "כלל" ועד ל-1975 עסקה בעיקר בתחום האלקטרוניקה הצבאית. כיום החברה מפתחת, מייצרת ומשווקת ציוד תקשורת המבוסס על טכנולוגיות דיגיטליות של ניתוח דיבור, מיתוג וניתוח אותות (זה נשמע מאוד מסובך ומתחכם, וזה בדיוק כך). בפשטות — מייצרים שם מערכות המיועדות להגדיל את הקיבולת של רשתות טלפון קיימות וחדשות, וליעיל את השימוש בהן.

ב-1979 פותחה המערכת שהיוותה פריצת דרך — הכפלת כמות השיחות האפשריות על קו טלפון בינעירוני (מ-24 שיחות ל-48). היום מייצרים את הדור שלישי שמכפיל 5 פי, עד ל-120 שיחות על קו אחד.

במישור הפיננסי קפצו המכירות מ-50 מיליון דולאר. בכורסה הנייורוקית (O.T.C.) גויסו 17 מיליון דולאר, והשנה

* עם עמוס טרחיים יור הירקטוריון

צפיה למשקיעים מהציבור (40%) ולחברת "כלל" המחזיקה ב יותר 60%, תשואה נאה של כדולאר רווח למניה (רק לפני שנתיים היה אפשר לקנותה ב-2.5 דולאר בלבד). אלה המספרים היבשים על טכנולוגיות, מכירות ורווחים. אבל חברת E.C.I היא אך משל עבור שר האוצר, שמדבר על צמיחה ולא עושה דבר לטובת התעשייה. ולגבי הגישה הכ"לית בכלכלה הישראלית, הנשענת בכבדות על הממשלה ומחפשת סובסידיות ומענקים, במקום לחשוב על יוזמה וע"ייה.

התפתחות המכירות, ותחזית '89 סיפור ההצלחה שייך לאנשים

ישראל היא מדינה קטנה ורחוקה גיאוגרפית מיעדי המי כירה בארצות המערב. אין כל סיבה בעולם, שמשדר התקי שורת האוסטרלי לדוגמה, יקנה מרכיבי רגילה או טלפון לחצנים דווקא מתוצרת ישראל. סביר יותר להניח כי חברה מקומית, או ענק בינלאומי שולטים בשוק הרחוק הזה. לעומת זאת כשבאה חברה כמו E.C.I (או עקרון, כל חברה אחרת בתחום עיסוקה) ומציעה דבריה שונה ומיוחד, שגם פותר בעיה ספציפית ובמחיר סביר — הגיוני שידונו לגופו של עניין, ואף יאותו ליצור קשרים עסקיים למרות הרחוק הפיזי ואי-הנחות השיווקית.

וזה כל התורה כולה על רגל אחת: לא נלחמים בטריטוריה עוינת של מוצרים פשוטים, שאחרים מייצרים מהר יותר וזול יותר. לא נלחמים באויבים חזקים מדי על פלח השוק שלהם. מחפשים מטרה שלצורך כיבושה אפשר לנצל את היתרון היחסי העומד לרשותך.

בשפת העסקים קוראים לזה "נישות" — אותן פינות וגומי חות שחברות הענק לא מתעסקות בהן. אותם צרכים מיוחדים הדורשים פתרון טכנולוגי חכם ומהיר. זו הפילוסופיה העיס קית המתאימה לישראל כמו כפפה ליד, שכן יכולת האילתור המפורסמת שלנו מהווה את התשתית להצלחה בתחום המחקר והפיתוח הטכנולוגי.

בכלכלה המודרנית כל עסק נבחן לפי יכולת השיווק שלו. לא די לפתח מוצר נאנוני, צריך מובן לשוקו אותו. ככלל, חברות ישראליות לוקות מאוד בתחום זה, כאשר E.C.I מצאה מספר דרכים להתגבר על הבעיה.

הפתרון שמצאה חברה מסוימת במישור השיווקי, אינו בהכרח נכון גם לחברות אחרות, העומדות בפני בעיות שונות. החשוב הוא, לתת את הדעת לנושא, ולחפש כל דרך בכדי לשפר את היכולת השיווקית. בעולם עיסקי קשוח ותחרותי, זו נקודת תורפה ישראלית ותיקה שגורמת עד היום לגנוק רב. וכמוכן, מאחורי הדיווחים הפיננסיים ומעבר להישגים במחקר ופיתוח, עומדים אנשים. ב-E.C.I לא היה שבתיה מה 25 שנה. בזמן משבר (86-85), ויתרו העובדים על אחוים נכבדים משכרם, ימי חופשה והעלאה בדרגה. צוות ההנהלה, שיחד עם המנכ"ל ליפשיץ הציע את החברה להצלחה, לא זוכה לחשיפה כי איש מהם לא נתפס במעילה או גרם לקטסטרופה בקופה (כדוגמת רבים בחברת העובדים" ששמותיהם מצויים בעתונים).

או ב"דעה אחרת" יש גישה אחרת — השמות לא שמורים במערכת אלא מפורסמים מעל דפי העיתון: יודי רובנר, מני אולסונג, משה ברטוב, שמואל פר ועופר זקס הם מנהלי החברה שראויים להכרה, להוקרה ולהערכה על צורת העבודה. וכלכלת ישראל כולה זקוקה לעוד כמה עשרות ומאות חברות דומות. אנו צריכים מעשיות מיתריות ידע הבנויות על כוחאים מיימן ונאמן ולא מפעלי מוזן וטכטיל שזמנם עבר.

לאחר כל פרסום מרד מתייצב לו האחראי, שימון, למול פני האומה ומסביר" כי העליה הגבוהה במדד נבעה בע"י קר מעליית מחירים מסויימת דווקא. פשוט נאנוני. ●●● החברים נהדמו כשפתחו את עתונות סוף השבוע וראו את תמונתו של לנין מתנוססת במודעת בחירות ענקית להסת"דרות. לאחר קריאת הכיתוב התברר כי הכפיל הינו ח"כ צבן ממפ"ם. החברים לא מתפלאים על שאיפות הצבן. מול קיסר ושמאי, גם לנין במצבו הנוכחי יכול להתמודד בהצי"לחה. ●●● לחברים יש הרגשה, שעתידה של הפועל ת"א בניהול "ועדת ההצלה", כמו כל דבר אחר במשק העובדים, יביא את הקבוצה למקומה האידאלי הטבעי — הליגה למקומות עבודה. ●●● תענוג, פשוט תענוג, היה לחברים לצפות בשמאלנינו המתפתלים במילכוד 89 — עם רתיים ורבניים, ורומנא ליצלן. מחד, לשמוע את פעיל ר"צ, חברי מועצת עיריית ים, דורש במיליטנטיות את אבטחת חופש התנועה למתנחלים חילוניים בשכונות מעורבות עם רתיים בירושלים, ואף מילה על אבטחת תנועת יהודים סתם בכניסי ארצנו נצורי הטרור הערבי. ומאידך, הקמפיין התקשורתי האוהד והיציאה להגנתם של אלו "הפרימי" טיבים". שלא שרתו בצה"ל, "סחטני הכספים לישביות", דורשי מדינת הלכה" ואפילו, שאינם אשכנזים". וכל זאת בעבור פסק הלכה מגונן שמקורו באמונות ומיסטיקה החרוז קים כל כך מ"הרציונאליות" החילונית "המתקד" מת". ●●● סיסמת החרוז כברנו'ה: "שאפט — הגעת לגיל". ●●● המלצת החברים — לברוק אם במקרה נראה לאחרונה שימון בחברת איזה שעון זהב חרש בזמן מכירת חברות ממשלתיות כ"פז" ו"החברה הכלכלית לפיתוח ירושלים" במחירי מציאה... ●●● אגב שימון, באותו ההקשר, האם זה לא קשור לנסיעתו הקצרה לאחרונה לשי"וויץ...? ●●● כבר זומן לא שמעו החברים צווחות של "אחיה יהודית ערביה" אפילו בהפגנות הכי מתלהמות של "שלום עכשיו", שהחברים ממש אוהבים להסתובב בהן. ה"דר קיום" מת זומן ואולי עוד לפני האינתיפאדה. אך רק עתה מוכנים להורות במערכות העיתונים שהצחנה של הגויה הגיעה גם אליהם. וכך עם ישראל קורא לפתע פתאום ב"ידיעות אחרונות" על המרד הערבי בגליל, ובפורמט המי תאים לו. ותהליך האשפוזיה של יפו תופס עמוד ראשון ב"העיר". הפרה הקדושה נשחטת מול עיניהם של הקוראים — לחיות ביחד זה לא ילך (זהו קורה במשפחות הכי טובות), נותר רק השלב הבא בריווח: שיגלו לעם היושב בציון כיצד פותרים בעיות כאלה במקומות אחרים בעולם. ●●● בטלי וויזיה היחידה שלנו לא רואים את הטרנספורמרים הגדולים המתבצעים מזה חודשים בעולם כולו ובארופה בפרט. מה שברוסיה כבר מרשים להראות, מקל שלנו עדיין מצנ"ז. ●●● תבוסת הצנוזרה על החרשות וסרטים ●●● לחברים נדמה ששר הביטחון עובייד עליהם בעינים ●●● לאור רצח העם המתבצע בלבנון, על רקע כיכר מלכי ישראל השוממת, עולים בראשם של החברים מחשבות נוגות והרהורים פילוסופיים. איזו טראומה חזקה אצלנו יותר: "העולם יושב ושותק או שמא טראומת הביצה הלבנונית"? ●●● ואולי צריכים לשאול זאת אחרת: מה עוד צריך לקרות על מנת שחברה יצאו מהפאבים סביב כיכר המלכים ויתחילו להגיף את השלטים? ואולי כולם עסוקים בכחירות להסתדרות ומה שקורה בלבנון פשוט קטן עליהם. ●●● בעוד אריק שרון משקט בשקט ובצבען מפעלי קיבוץ אחר קיבוץ, ומתקבל בלבכיות ובאהדה אצל הקיבוצניים, החליטו שם בנוער העבודה הקיבוצי, לקום ולהפגין את מורת רוחם. "הכנה" מבעיות הכלכלה והאבטלה במשק נגד... אריק שרון. ●●● מעניין מי נתן את ההוראה? ●●● התפתחות השבוע שייכת ללא ספק למאיר פעיל מהקצה השמאלי של המפה שחשף את ערוות השלום המפויק עם מצרים מעל דפי "מעריב" באומרו: "... אם נתקף ע"י צבאות החזית המזרחית אסור להניח שמצרים לא צטרף אליהן, לכן, בגבול סיני צנטרן לפרוץ מהר קרימה במהלכים התקפיים מקדימים". והציטוט מוקדש לאלה שצריכים את אל"מ מאיר פעיל כדי להאמין מה שאל"מ פרופ' יובל נאמן טוען מזה שנים. ●●● לא לעולם חוסין — שתי מדינות לשני עמים ●●●

החברים של אופירה